

Pytania i odpowiedzi o pieniądze, bankowość i Wielką Recesję

15 stycznia 2020

– Dlaczego państwa i ich klienci w sektorze bankowym domagają się kontroli nad podażą pieniądza?

Ponieważ umożliwia im to:

1. Uprawianie inflacyjnej redystrybucji (pozaustawowego opodatkowywania) siły nabywczej pieniądza w swoim kierunku.
2. Monetaryzacja (inflacyjne spłacanie) swoich długów.
3. Tworzenie kredytu ex nihilo i branie od niego procentu.
4. Wdmuchiwanie podatników w wyższe stawki podatkowe poprzez zwiększanie ich nominalnych (ale nie realnych) dochodów.

– Jakie są efekty uboczne przeprowadzania powyższych procesów?

1. Zaburzanie rachunku ekonomicznego (uniemożliwianie porównywania przychodów i kosztów związanych z podejmowaniem jakiegokolwiek decyzji gospodarczej).
2. Zniechęcanie do oszczędzania (a tym samym do zdrowego inwestowania, gdzie oszczędności stanowią źródło zrównoważonego kredytu biznesowego).
3. Permanentna erozja realnych dochodów.
4. Zniekształcanie występującej w danej gospodarce struktury kapitałowej, czego następstwem są cykle koniunkturalne.

– Czy powyższe punkty wyjaśniają pojawienie się obecnej „Wielkiej Recesji”?

Tak.

– Co powinno się zrobić, żeby jak najszybciej się z niej wydostać?

1. Należy umożliwić rynkowemu systemowi zysków i strat doprowadzenie do bankructwa niewypłacalnych banków i zrestrukturyzowania ich długów poprzez wystawienie na aukcję ich aktywów lub przekształcenie ich w fundusze powiernicze.

2. To samo tyczy się niewypłacalnych rządów.

3. Żadne nowe pieniądze nie powinny być drukowane ani tworzone w formie wirtualnych wpisów księgowych, aby nie przedłużać szkodliwych procesów opisanych w kontekście dwóch poprzednich pytań.

4. Długi publiczne i deficyty budżetowe powinny zostać zmniejszone.

5. Nie powinno się podejmować żadnych „inwestycji rządowych”, gdyż wszelkie tego rodzaju przedsięwzięcia są w najlepszym razie gramy o sumie zerowej, nie ograniczonymi rachunkiem zysków i strat, i z konieczności drenującymi siły vitalne już i tak osłabionej prywatnej przedsiębiorczości.

6. Powinno się pozwolić na spadek cen i płac do poziomu poprzedzającego okres sztucznej koniunktury (albo nawet niżej), tak aby zaczęły one odzwierciedlać recesyjną rzadkość dóbr, umożliwiały dokonywanie rzetelnego rachunku ekonomicznego i pozwoliły sile roboczej błędnie zatrudnionej w okresie iluzorycznego boomu na bycie ponownie wchłoniętą przez rynek pracy.

7. Powinno się zachęcać ludzi do gromadzenia oszczędności, aby umożliwić skutecznym, ale wolnym od powiązań politycznych przedsiębiorcom dostęp do kredytu niezbędnego by dokonać relokacji błędnie zainwestowanego kapitału w kierunku zastosowań zgodnych z preferencjami konsumentów (zwłaszcza

preferencjami czasowymi).

– Co powinno się zrobić, żeby nie dopuścić do pojawiania się podobnych recesji w przyszłości?

1. Ustawodawstwo o legalnych środkach płatniczych powinno zostać zniesione.
2. Banki centralne powinny zostać zlikwidowane.
3. Podatki od obrotu metalami szlachetnymi powinny zostać zniesione, tak aby metale te mogły odzyskać swoją rolę stabilnych środków płatniczych.
4. Powinna zostać dopuszczona konkurencyjna emisja walut.
5. Rządowe subwencje dla bankrutujących przedsiębiorstw prywatnych powinny być zakazane.

– Czy powyższe rozwiązania były kiedykolwiek sprawdzone i okazały się skuteczne?

Tak, stanowiły one normę w czasie najbardziej zdrowych gospodarczo okresów w historii ludzkości. Spektakularne gospodarcze spowolnienia XX i początku XXI wieku, włączając Wielką Depresję, stagflację lat 1970., „bańkę dot-comową” i obecną Wielką Recesję, są rezultatem odchodzenia od nich na przestrzeni ostatnich 100 lat.

Autorstwo: Jakub Bożydar Wiśniewski

Źródło: ProKapitalizm.pl